

Kız ve Hayvan Gözlemevi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Hayvan Gözlemevi

Aysel Banu YAVUZAL

Mira bir ayırın kenarındaki kk bir evde yaşıyordu. Sıcak kahverengi bir teni, kıvrıcık siyah saçları ve n diřlerinin arasında kk bir bořluk olan bir glmsemesi vardı. Her gn okuldan sonra sarı yaėmur izmelerini ve kırmızı kurdeleli hasır řapkasını giyerdi. Evinin evresinde yařayan hayvanları izlemeyi ok severdi. "Keřke onları yakından grebilsem," dedi.

Bir sabah Mira, bez çantasında bir defter buldu. Hayvanları korkutmadan izleyebileceği özel bir yer için bir plan çizdi. Ona yaban hayatı gözlemevi adını verdi. Onu yaşlı meşe ağacının yanına inşa edecekti. Jo dede ahşap bastonuyla yanına geldi. "Güzel bir plan," dedi, yuvarlak gözlükleri parıldayarak. "Ama hayvanların sessizliğe ve sabra ihtiyacı var."

Mira dallar, yapraklar ve yumuşak yosunlar topladı. Küçük bir penceresi olan küçük bir saklanma yeri yaptı. Oturmak için düz bir taş koydu ve 'Gözlemevi' yazan bir tabela astı. İçeri oturup bekledi. Çayır seslerle doluydu: vızıldayan arılar, hışırdayan çimenler ve cıvıldaayan kuşlar. Ama hiçbir hayvan gelmedi. "Bekleyeceğim," diye fısıldadı Mira. "Jo dede sessizliğin bir beceri olduğunu söylüyor."

Ertesi gün Mira defterini ve kalemlerini getirdi. Gördüğü her şeyi çizdi: bir yaprağın üzerinde bir uğur böceği, uçuşan bir kelebek ve bir fındık gömen bir sincap. Sonra küçük kahverengi bir kuş gözlemevinin çatısına kondu. Tombul bir gövdesi, krem rengi bir göğsü ve siyah bir başlığı vardı. Sol kanadında bir beyaz tüy göze çarpıyordu. "Merhaba küçük," dedi Mira yumuşak bir sesle.

Kuş daha da yaklaştı. Mira bacağıının etrafına bağlanmış küçük kırmızı bir ip fark etti. "Sen işaretli bir kuşsun!" diye soluğu kesildi. Ona Pip adını verdi. Pip cesur ve konuşkandı, sanki bir hikâye anlatıyormuş gibi cıvıldıyordu. Aşağı uçtu ve Mira'nın çizmesinin yanındaki bir kırıntıyı gagaladı. Defterine yazdı: 'Serçe Pip ziyaret ediyor. Hiç de utangaç değil!' O günden sonra Pip her sabah geri döndü.

Mira Pip'i saatlerce izledi. Minik gagasıyla tohumları nasıl kırdığını gördü. Bir su birikintisinde nasıl sıçradığını ve tüylerini nasıl kabarttığını izledi. Onun beyaz tüyü ve kırmızı ipiyle bir resmini çizdi. "Sen olağanüstüsün, Pip," dedi. Pip yüksek sesle cıvıladı, sanki onaylıyordu. Mira, dikkatle bakarsanız sıradan bir serçenin bile sırları olduğunu öğrendi.

Bir akşam, güneş alçalırken Mira çitin yanında bir hışırtı duydu. Çok hareketsiz oturdu. Yuvarlak, dikenli bir yaratık paytak paytak yürüyerek çıktı. Bir kirpiydi! Kahverengi dikenleri, solgun bir yüzü ve seğiren küçük siyah bir burnu vardı. Sırtına kuru bir yaprak yapışmıştı. Kirpi böcek ararken çimenlerin arasında burnunu çekerek kokladı. Mira nefesini tuttu.

Kirpi sulu bir solucan buldu ve küçük şapırtılarla yedi. Sonra bir çalının altına kıvrılıp dinlendi. Mira hızla eskiz çizdi, kalemi yumuşakça cızırdadı. Yazdı: 'Kirpi akşam karanlığında ziyaret ediyor. Utangaç ama aç.' Kirpi bir top gibi yuvarlanınca Mira gülümsedi. "Sürprizlerle dolusun," diye fısıldadı. Böyle sessiz bir hayvanı görmek için sabırlı olması gerektiğini biliyordu.

Ertesi gün Mira keşiflerini Jo dedeye anlattı. O dinledi, kırıışık gözleri sıcacıktı. "Gözlemin bir armağan olduğunu öğreniyorsun," dedi. "Rahatsız etmeden izlediğinde, hayvanlar sana gerçek benliklerini gösterir." Mira başını salladı. Gözlemesini mahallesindeki küçük çocuklarla paylaşmaya karar verdi. Onları gelip öğrenmeye davet etti.

Üç çocuk geldi: Ben, Lily ve Sam. Gürültülü ve heyecanlıydılar. "Hayvanlar nerede?" diye bağırdı Ben. Mira parmağını dudaklarına götürdü. "Sessiz ve sabırlı olmalıyız," dedi. Onlara nasıl hareketsiz oturup yumuşakça nefes alacaklarını gösterdi. Beklediler. İlk başta hiçbir şey olmadı. Lily kıpırdanmaya başladı. "Şşş," diye fısıldadı Mira. "İzle."

Aniden Pip çatıda belirdi. Selam verir gibi cıvıladı. Çocuklar sevinçle soluğunu tuttu. "Kırmızı bir ipi var!" diye fısıldadı Lily. Mira Pip'i günlerce nasıl izlediğini anlattı. Sonra akşam karanlığı çökerken kirpi ortaya çıktı. Çocuklar burnunu çekip yerken gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde baktılar. "Bu harika!" diye fısıldadı Sam. Mira gurur duydu. Gözlemevi işe yarıyordu.

Ondan sonra çocuklar her gün geri geldiler. Kendi defterlerini getirip gördüklerini çizdiler. Kuşları ve böcekleri tanımayı öğrendiler. Mira onlara hareketsiz durmayı, dinlemeyi ve beklemeyi öğretti. Bir öğleden sonra Ben çimenlerde saklanan bir tavşan gördü. "Onu ilk ben gördüm!" diye sevindi. Hep birlikte sessizce sevindiler. Sabır meyvesini vermişti.

Jo dede gözlemesini ziyaret etti. Bir kütüğe oturdu ve çocukluğunda yaşadığı hikâyeleri anlattı. "Bir keresinde tam bir saat boyunca bir tilkiyi izlemiştim," dedi. "Orada olduğumu hiç anlamadım." Çocuklar büyülenmiş bir halde dinlediler. Mira öğrenmenin hiç bitmediğini fark etti. Her gün yeni bir keşif getiriyordu. Gözlemevi herkes için bir harikalar yeri olmuştu.

Mira gözlemesine daha fazlasını ekledi. Bir hayvan izleri tablosu ve gördükleri kuşların bir listesini astı. Çocuklar tabelalar boyamaya ve malzeme toplamaya yardım ettiler. Kurbağalar için küçük bir gölet ve böcekler için bir kütük yığını yaptılar. Çayır yaşamla vızıldıyordu. "Biz de hayvanlara yardım ediyoruz," dedi Lily. Mira başını salladı. "Ve onlar da öğrenmemize yardım ediyor."

Bir sabah Mira tabelasına sıkıştırılmış bir not buldu. Çocuklardan geliyordu: 'Bize gözlem yapmayı öğrettiğin için teşekkürler.' Mira gülümsedi. Bir dalda cıvıldaayan Pip'e ve çalının altına kıvrılmış kirpiye baktı. En iyi keşiflerin sabırdan ve sakin bir kalpten geldiğini biliyordu. Gözlemevi herkese bir armağandı.

Mira saklanma yerinde oturup defterine yazdı. ayırın ve tüm canlılarının bir resmini çizdi. Yazdı: 'Dünya olağüstü hayvanlarla dolu. Tek yapman gereken izlemek ve beklemek.' Defterini kapattı ve dışarı baktı. Penceresine bir kelebek kondu. Gülümsedi. Öğrenme sabırlı gözlemle başlar ve Mira öğrenmeyi asla bırakmayacağını biliyordu.